

ליכרונותיו

של

תובע

כאלי

תובע שרטר (מחזיק בסכין־הרצח בתיק מאיר פריין) מיכתב־תודה מהנאשם

חקירת המישטרה הסתיימה, כמובן, בטיהורו המלא של שרטר.

העלמה

גוסטבסון

ב פרקליטות אוהבים את שרטר בגלל חושי־ההומור המפורסם שלו והציניות החכמה שלו. אבל למרות שהוא אישי־חברה ואישי־שיחה, רק מעטים יודעים על שני סודותיו הכמוסים.

„כמעט אף אחד לא יודע על האהבה הראשונה שלי“, סיפר שרטר. „זה היה בברלין, באמצע שנות העשרים, כאשר הייתי בן 3. להורי, שבאו לברלין מצ'רנובויץ, היה אולפן הסרטה. יום אחד הביא אלינו במאי בחורה שהוא גילה בשוודיה. היא היתה צעירה מאוד, מייד לאחר סיום בית־ספר למוזיקה.“

„העלמה גוסטבסון התגוררה זמן מה בביתנו, כי לא היה לה היכן לגור בברלין, והיא אהבה אותי מאוד. היא היתה לוקחת אותי לכל מקום, וגם

אחרי שעזבה המשיכה לכתוב לי גלויות. אחרי שנים אחדות היא תרפרסמה בעולם בשם גרטה גארבו.“
כאשר היה שרטר בן 8, פשט אביו את הרגל, והמישפחה עברה להתגורר בפאריס. כאן למד בבית־הספר עממי ורכש את השפה הצרפתית. אבל אחרי שנים אחדות החליטה המישפחה לחזור לרומניה. שם למד שרטר בבית־הספר התיכון, ואז פרצה מלחמת־העולם. הוריו ניצלו, בזכות היותו של אביו קצין־מילואים כצבא הרומני. אבל שרטר גויס למחנה של עבודות־כפייה יחד עם צעירים יהודים אחרים, סלל כבישים ובנה דרכים. בזכות הגרמנית השגורה בפיו, הצליח למצוא עבודה כמורה לגרמנית אצל ראש־כפר בקיר־בתימחנה, וזכה במקום לינה נאות ומוזן נוסף. יחד עם עוד שני חברים ברח מהמחנה, סמוך לסיום המלחמה, ועבר לברוקלין.

מישפחתו של שרטר לא היתה ציונית ולא התעניינה בישראל. אבל לאחר המלחמה מצא עבודה כמנהל

שרטר בן 4

שרטר בן 8

גרטה גארבו התאהבה בו.“ היא כתבה לי גלויות משוודיה.“

ידעתי שלא עברתי כל עבירה, וכי הכל יגמר בלא כלום. אבל מאוד חששתי מהעולם הזה. פחתי שהוא יפרסם את הסיפור לפני שתסתיים החקירה ולפני ששמי יטוהר. טילפנתי לאמנון זיכרונני, שאותו היכרתי מלימודי באר־ניברסיטה, והוא קבע לי פגישה עם אורי אבנרי. ישבנו במלון רמדה, ואבנרי הבטיח לי שלא יפרסם את שמי עד שהחקירה לא תסתיים. אני לא שוכח לו את זה עד היום.“
באותו זמן, כאשר הסתובבו השמור

כ עם אחת, העולם הזה ממש „הציל אותי“, סיפר לי סברין עוזי שרטר, ועיניו הכחולות חייכו בשוכבות. „זה היה לפני שנה. עברתי בפרקליטות. יום אחד, כאשר גמרתי את עבודתי ועמתי ללכת הביתה, שמעתי כמיסדרון את החברים מספרים שבהעולם הזה התפרסם סיפור מעניין על צרחיפוש שנתן שופט, ואשר המישטרה סרבה לגלות אפילו לשופט את הותו של החשוד. זה היה מיקרה כליכך נדיר,“

סברין עוזי שרטר, שכרש החודש לגימלאות מפוקליטות מחוז חל'אביב, מספר

עות על הסתככותו של שרטר במיט־דרונות בית־המישפט, באה אליו יום אחד מי שהיתה אז פרקליטת־המחוז, ויקטוריה אוסטרו־בסקי־כהן (כיום שר פטת־מחוזית), וסיפרה לו בהתרגשות שנאשם מסויים, עברייני ידוע מאוד כתל־אביב, אותו עמד שרטר לחקור באותו יום, מאיים להעלות את כל הפרשה בבית־המישפט לפני השופט. היא הציעה לו להתחלף עם פרקליט אחר.

„אמרתי לה שזה לא יתכן. אי־אפשר להיכנע לסחיטה של עבריינים, ואני לא מפקח. הלכתי למישפט. חקרת את הנאשם, והוא לא אמר אף מילה אחת“

שסקרנותי התעוררה. ירדתי במדרגות ופגשתי את מי שהיה אז כתב העולם הזה, מרסל זוהר. שאלתי אותו במי מדובר, אבל הוא אמר לי שגם הוא לא יודע. קניתי את העיתון והלכתי הביתה. כאשר שכתי אחר־הצהריים במיטה וקראתי את הכתבה, צד את עיני תצלום חשכו־הבנק של הארם המיסטורי, שנחשד בהוצאת צ'קים ללא כיסוי ושודר.

„עיניי חשכו! זה היה חשכו־הבנק שלי! כך נודע לי מעל דפי העולם הזה שמתנהלת נגדי חקירת־מישטרה.“

„לא הייתי מודאג מהחקירה, כי